

Horor na ostrově Smuttynose

Opuštěný ostrov

Z ptačí perspektivy je mořské pobřeží státu New Hampshire sotva viditelnou skvrnou na pobřeží Nové Anglie. Na délku bychom vzdušnou čarou naměřili pouhých 30 kilometrů, zatímco jeho severní soused stát Maine se může pyšnit pobřežím o délce 5 600 kilometrů. Právě v těchto vodách přibližně 10 kilometrů od pobřeží New Hampshiru a 11 kilometrů od pobřeží státu Maine se rozkládá osamělé souostroví zvané Isles of Shoals neboli Mělčinové ostrovy. Nejstarší osídlení ostrova Smuttynose, který spadá pod stát New Hampshire, bývá datováno do období 4 000 let před našim

letopočtem, přičemž první Evropané začali do těchto vod houfně připlouvat zhruba od počátku 17. století, tedy v době, kdy se v této oblasti původní obyvatelé již nevyskytovali, o čemž svědčí písemné záznamy britských průzkumníků.

Tato oblast byla pro britské přistěhovalce atraktivní především z hlediska rybolovu. Ačkoliv by se totiž mohlo na první pohled zdát, že se daleká cesta za úlovkem nemohla rybářům finančně vyplatit, ve skutečnosti si zde mohli díky masivnímu úlovku vydělat až trojnásobek svého obvyklého ročního platu. V té době vlastnila ostrov Smuttynose, stejně jako tři další ostrovy, rodina Hayleyových, která zde vybudovala malou osadu tvořenou několika domy a hotelem Mid-Ocean House, který se stal vůbec prvním veřejným ubytovacím zařízením na Mělčinových ostrovech. Cestovní ruch se zde však naplno rozvinul až ve třicátých letech 19. století, kdy ostrov od Hayleyových zakoupil muž jménem Thomas Leighton. V sedmdesátých letech, tedy v době tohoto případu, byl však hotel, stejně jako ostatní budovy na ostrově Smuttynose, již dávno opuštěn. Leighton se rozhodl trvale přesídlit na nedaleký ostrov Appledore a prázdné domy a rybářské chatrče na Smuttynose tak zůstaly vydány na milost a nemilost povětrnostním vlivům. Jedinou obydlenou budovou se roku 1868 stal tzv. Červený dům, jež si od Leightonových synů pronajali manželé Hontvetovi, kteří se do států přistěhovali z Norska.

Zatímco John Hontvet vyplouval každé ráno za úsvitu na svém škuneru *Clara Bella* k osvědčeným rybářským místům, aby se odpoledne vypravil s tučným úlovkem na trh do nedalekého Portsmouthu, doma na něj čekala s večeří jeho žena Maren. Byla to právě ona, kdo vnášel do jednoduchého stavení na skalnatém neutěšeném ostrově atmosféru domova a udržovaný Červený dům tak působil vedle opuštěných rybářských chatrčí a skladišť jako zjevení. Ačkoliv byla tato světlovlasá žena velmi drobná a štíhlá, její křehká konstituce nikterak neprozrazovala vnitřní sílu a psychickou odolnost,

jíž se vyznačovala. Když se John zdržel při nákupu návnad ve městě a nestihl se za světla vrátit domů, zůstávala na ostrově sama celé dny, doprovázená jen malým psíkem jménem Ringe, který pobíhal po holých skaliskách a proplétal se mezi nízkými keři divokých růží a bobkovišni. Není divu, že ostatní ostrované chovali k manželům Hontvetovým patřičný respekt. Byli ostatně jediní, kteří se odhodlali žít takto odloučeně, a obdiv vzbuzovala i Johnova neúnavná povaha a pracovitost, díky nimž dokázal poměrně záhy vydělat slušnou částku peněz a zajistit na Smuttynose sobě i Maren pohodlný život. Přímo úměrně s tím, jak se Johnův obchod s rybami úspěšně rozrůstal, rostl také počet obyvatel v domácnosti. Počátkem roku 1873 tak trvale obývalo dům celkem šest osob, kromě manželů Hontvetových to byla Marenina sestra Karen a bratr Even s manželkou Anethe, kteří rovněž přicestovali z Norska, a Johnův bratr Matthew. Zatímco muži trávili většinu času na moři, ženy se staraly o domácnost a dny utěšeně ubíhaly.

Nešťastná shoda okolností

Zima byla toho roku obzvláště tuhá, přesto se počátkem března zdálo, že se jaro začíná pomalu, ale jistě probouzet. Když 5. března vyplouvali John, Matthew a Even na moře, na klidnou vodní hladinu dokonce dopadly první nesmělé sluneční paprsky, přestože půda byla na stinných místech stále ještě pokryta tuhým pokrývkou zledovatělého sněhu. Muži napjali vlečné sítě na rozpěrné desky s tím, že úlovek prodají ještě téhož dne v Portsmouthu, kde rovněž nakoupí návnady, které by měly do města dorazit ranním vlakem z Bostonu. Vítr byl příznivý a vanul směrem k pevnině, dohodli se proto, že se toho dne již nebudou vracet domů na oběd, ale poplují rovnou do přístavu a na ostrov se vrátí později večer. Když je ve své bárce míjel jeden z rybářů ze sousedního ostrova, požádal jej John Hontvet,